

Τι Ταχρίρ τι Ταξίμ! Πόσο πραγματικά απέχει το Κάιρο από την Κωνσταντινούπολη;

Του Σάββα Καλεντερίδη

Η Αίγυπτος είναι πολύ μεγάλη και τεράστιας σημασίας χώρα για να αφεθεί στην τύχη της ή μάλλον στα χέρια των Ισλαμιστών, που κατέλαβαν τη εξουσία μετά από εκλογικές διαδικασίες, που προκλήθηκαν ως αποτέλεσμα της λεγόμενης «Αραβικής Άνοιξης», για την οποία γράφτηκαν πολλά.

Ο αιγυπτιακός στρατός παρενέβη και **«έβαλε τα πράγματα στη θέση τους»**, μετά τις ογκώδεις διαδηλώσεις της αντιπολίτευσης στην Πλατεία Ταχρίρ, η οποία ήταν όντως μοιραία για τον Μωχάμεντ Μόρσι, αφού από εκεί ξεκίνησε και εκεί τερματίστηκε τελικά ο βραχύς δρόμος της εξουσίας, στον προεδρικό θώκο της σημαντικότερης χώρας του αραβικού κόσμου!

Η ισλαμική ιδεολογία του Μόρσι, δεν του επέτρεψε να αντιληφθεί ότι θα έπρεπε να λάβει πολύ σοβαρά υπόψη το γεγονός ότι στον πρώτο γύρο των προεδρικών εκλογών έλαβε μόλις το 24,78% του συνόλου των ψήφων ενώ στο δεύτερο εξελέγη πρόεδρος με ισχνή πλειοψηφία, έναντι του αντιπάλου του Αχμέντ Σαφίκ (51,73% έναντι 48,27%). Δηλαδή, αν είχε δημοκρατική προπαίδια, θα έπρεπε είχε ενστερνιστεί την ιδέα ότι μόλις το ένα τέταρτο των ψηφοφόρων θα στήριζαν αποφάσεις που θα οδηγούσαν την Αίγυπτο στο δρόμο της ισλαμικής θεοκρατίας, ενώ ένα μεγάλο κομμάτι τους θα ήταν αντίθετο σε αυτές.

Επίσης, αν είχε εκκοσμικευμένη γεωπολιτική σκέψη, αντί της ισλαμικής, που θεωρεί ότι χρέος του κάθε μουσουλμάνου -ιδιαίτερα των ηγετών- είναι η επέκταση του Ισλάμ σε ολόκληρο τον κόσμο, για να λυτρωθούν όσοι δεν είχαν την θεία τύχη (sic) να γεννηθούν ή να γίνουν μουσουλμάνοι μέσα από «ιερές» αλώσεις και εκπορθήσεις, θα είχε αντιληφθεί ότι οι παγκόσμιες ισορροπίες -ιδιαίτερα δε αυτές της Μέσης Ανατολής- είναι τόσο εύθραυστες, που όταν διαταραχθούν, γκρεμίζονται από το βάθρο τους ηγέτες και μάλιστα εκείνους που στηρίζονται σε ισχνές πλειοψηφίες!

Επειδή δεν είχε τα παραπάνω ο Μόρσι, επιχείρησε να επιβάλλει ένα Σύνταγμα το οποίο στο προσχέδιό του αναγνώριζε στον ίδιο υπερεξουσίες, όριζε το Ισλάμ ως θρησκεία του κράτους και έδινε κεντρικό ρόλο στο ισλαμικό δίκαιο (Σαρία), το οποία αναγόταν πλέον ως η βασική πηγή της νομοθεσίας (αντίστοιχα η χριστιανική και η ιουδαϊκή πίστη ήταν βασική πηγή νομοθεσίας για τους Χριστιανούς και τους Εβραίους της χώρας), όριζε ότι το κράτος θα προστατεύει «την αληθινή φύση της αιγυπτιακής οικογένειας και θα προάγει τα ήθη και τις αξίες της», δεν είχε ρητή κατοχύρωση της ισότητας των δύο φύλων, ενώ έδειχνε και το αντιδημοκρατικό πρόσωπο της Μουσουλμανικής Αδελφότητας, αφού απαγόρευε σε ανώτερα στελέχη του Εθνικού Δημοκρατικού Κόμματος του Μουμπάρακ να πάρουν μέρος στις τοπικές ή τις βουλευτικές εκλογές επί 10 χρόνια.

Επίσης, επειδή η ισλαμική ιδεολογία δεν του επέτρεπε να αντιληφθεί τι επιπτώσεις θα είχε για τις ισορροπίες στην περιοχή αλλά και για τον ίδιον η ανισοβαρής εμπλοκή του στο Παλαιστινιακό, η συνεργασία και συμπόρευσή του με τον Ερντογάν σε μια σειρά από ζητήματα, όπως για παράδειγμα το θέμα της

Λωρίδας της Γάζας, και το θέμα της ενεργειακής ασφάλειας του Ισραήλ, βρέθηκε αντιμέτωπος με την εξαγριωμένη αιγυπτιακή κοινή γνώμη, που προκάλεσε τις μαζικές διαδηλώσεις της 1^{ης} Ιουνίου. Δεν έχουμε στοιχεία και δεν είμαστε σε θέση να μιλήσουμε για εμπλοκή εξωγενών παραγόντων στις διαδηλώσεις. Πρέπει όμως να αναφέρουμε ότι τη δεύτερη μέρα των διαδηλώσεων και ενώ ο Μόρσι αισθανόταν ακόμα ισχυρός, ο υπουργός Αμύνης των ΗΠΑ, Τσακ Χάγκελ, επικοινωνήσε τηλεφωνικά δις με τον αρχηγό ΓΕΕΘΑ της Αιγύπτου, Αμπντουλφετάχ ελ Σίσι, ο οποίος αμέσως μετά εξέδωσε το τελεσίγραφό του προς τον Μόρσι, για να ακολουθήσει η ανατροπή του και να ανατεθεί η διακυβέρνηση της χώρας στον πρόεδρο του Συνταγματικού Δικαστηρίου, δικαστή Αντλί Μανσούρ, ο οποίος, σημειωτέον είναι χριστιανός!

Τέλος, σε ό,τι μας αφορά, θα πρέπει να υπογραμμίσουμε ότι κατ' αρχάς η ανατροπή Μόρσι και η επάνοδος του στρατού, ως ρυθμιστικός παράγοντας στα της Αιγύπτου, **αποτελούν μια εξέλιξη που μπορεί να θεωρηθεί θετική.** Και το λέμε αυτό γιατί κατά πρώτον **χρεοκόπησε το μοντέλο της Τουρκίας, ως βιώσιμο σχήμα στη διακυβέρνηση κρατών μέσω του λεγόμενου μετριοπαθούς Ισλάμ.** Μάλιστα, μπορούμε να πούμε ότι οι εξελίξεις στην Αίγυπτο μπορεί να συμπαρασύρουν και την ίδια την Τουρκία και την κυβέρνηση Ερντογάν, που ταρακουνήθηκε σοβαρά στις πρόσφατες διαδηλώσεις.

Κατά δεύτερον, **η Τουρκία και ο Νταβούτογλου είχαν στηρίξει πολλά στην επιδιωκόμενη στρατηγική συμμαχία με τη Μουσουλμανική Αδελφότητα και με τον Μόρσι, για να εφαρμοσθεί τη νεοοθωμανική της πολιτική και να ενισχυθούν οι θέσεις της στο ζήτημα των θαλασσιών ζωνών και της ΑΟΖ στη Μεσόγειο.**

Με δεδομένο ότι τα τελευταία χρόνια ο γεωπολιτικός παράγοντας στην περίπτωση της ΑΟΖ και του Οικοπέδου 12 της Κύπρου όχι μόνο αποστασιοποιήθηκε από την Τουρκία, με της οποίας τις θέσεις ταυτιζόταν από το 1970 και εντεύθεν, αλλά **σχεδόν ταυτίστηκε με τις ελληνικές (κυπριακές) θέσεις,** μπορούμε να ελπίζουμε ότι **με κατάλληλους χειρισμούς της Αθήνας, μπορεί να βρεθεί πεδίο συνεννόησης για την οριοθέτηση εν καιρώ της ΑΟΖ με μια Αίγυπτο που θα διοικείται από δυνάμεις που έχουν γεωπολιτική αντίληψη που διαφέρει από αυτήν του διδύμου Μόρσι-Ερντογάν.**

Και μια που αναφέραμε τον Ερντογάν, να σημειώσουμε ότι εκτός του ότι βλέπει την εξωτερική πολιτική των μηδενικών προβλημάτων και του στρατηγικού βάθους να αποδομείται και να κατακρημνίζεται μέρα με μέρα, **κάθεται και σε αναμμένα κάρβουνα, αφού, κατά το «Τι Λοζάνη τι Κοζάνη», του ελληνικού άσματος, κάποιοι παλιοί φίλοι ήδη του ψιθυρίζουν το «Τι Ταχρίρ τι Ταξίμ»!**

Δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα "δημοκρατία"